

BRAM DEHOUCK

De minzame
moordenaar

Literaire thriller

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Ik heb hem de nagels uitgetrokken.

Ik kerfde wondjes in zijn lijf, brak de botten in zijn

benen, trok het haar in plukken uit zijn hoofd.

Ik deed het niet één keer. Ik deed het elke nacht.

Elke nacht werd ik wakker in een klamme kilt,

gevangen in van zweet doortrokken lakens.

Sinds vandaag is hij opnieuw zo vrij als een vogeltje.

En er is niets wat ik daaraan kan doen.

1

Het moet altijd al gestonken hebben in deze kamer. In een hoek staat een houten stoel, verwrongen door ouderdom en hitte. Een broek, vuil ondergoed en twee wollen truien zijn er nonchalant over gegooid. Als de ambulanciers straks het lijk weghalen, zal de zurige zweetgeur van die kleren de kamer nooit meer overnemen. Voor eeuwig hangt hier een doodsgneur, als een kwade geest.

Ik sta naast een oud, eikenhouten bed. Van het bed hangen rafelige lakens, alsof ze achteloos weggeslagen zijn om aan een nieuwe dag te beginnen. Op de beduimelde matras, die vol grijze en gele vlekken zit en bedekt is met haar en schilfers, ligt een man. Hij houdt de armen boven het hoofd als een soldaat die zich overgeeft. In de borstkas steken twee messen, net onder de tepels. Het lijkt wel een sm-tafereel, alsof de messen groteske piercings zijn waaraan de man straks wordt opgetakeld.

Aan de andere kant van het bed houdt teamchef Cindy Steen een zakdoek voor haar gezicht.

‘Leuk als ze erbij schijten. Alsof het nog niet genoeg stinkt.’

Ik schaam me voor de glimlach die over mijn gezicht glijdt. De laatste keer dat ik lachte in het bijzijn van een dode, was op de begrafenis van een oom die ik enkel kende van de jaarlijkse nieuwjaarsbijeenkomst. Een kind rende uit verveling het gangpad op, gleed uit en smakte met de kin tegen de grond. Ondanks een por van Sanne kon ik een lachhik niet onderdrukken. Mijn wangen kleurden even rood als die van de moeder, die het krijsende kind op de schoot nam.

Ik kijk naar de opgedroogde, bruine vlek tussen de bovenbenen van de man – als je niet goed oplette, zou je denken dat het schaduw is –, maar laat mijn blik snel afglijden naar het gesloten gordijn. Slechts door drie kleine gaten dringt licht binnen, als de lasers van een scherpschuttergeweer. In de slanke lichtbundels danst stof.

Het enige andere meubelstuk, naast de stoel en het bed, is een zielig nachtkastje, zo'n exemplaar van tien euro dat je zelf in elkaar moet knutselen. Daarin vonden Steen en ik een zaklamp, een stapel pornoblaadjes en gebruikte condooms. Op het kastje geeft een wekker aan dat het kwart voor negen in de ochtend is.

‘Genoeg gezien?’ vraagt Steen terwijl ze een

wenkbrauw optrekt. Ze wacht niet op antwoord en gaat de gang op.

Ik volg haar. Pas als ik over het trieste behangpapier wrijf, valt het me op dat er nergens iets aan de muren hangt. Niet in de kamer, niet op de gang. Steen zegt iets over de trap. Die kraakt zo hard; het slachtoffer had de moordenaar moeten horen komen. Ik knik, maar blijf met mijn aandacht bij de muur. Er zijn geen lichte vierkante plekken op het papier afgetekend, er heeft gewoon nóóit iets gehangen. De zware voordeur, die we op een kier laten en die best een likje verf kan gebruiken, is niet geforceerd. Geen sporen van inbraak.

‘Het waren twee messen deze keer,’ zegt Steen. Ze zet haar kraag rechtop als de miezerige regen onverwachts in haar nek slaat.

Ik speur de gezichten van de burens af, die allemaal in hun deurgat staan en van wie enkele geïnterviewd worden door journalisten. Al wekenlang mogen de plaatselijke reporters regelmatig de voorpagina’s van hun kranten vullen met feiten, geruchten en roddels over wat zij al ‘de seriemoordenaar van Ieper’ zijn gaan noemen. Ze sprongen op het verhaal als rugbyspelers op de bal, en ze hopen dat de seriemoordenaar hun nationale journalistieke roem

zal brengen. Het zou me niet verbazen als minstens een van hen al denkt aan een boek. De reporter van *Het Nieuwsblad* krijgt ons in de gaten. ‘Rondelez! Steen!’ Hij komt aangelopen, een beetje waggelend als een eend.

‘Sneller,’ sis ik naar Steen. We rennen naar de oude Volvo, Steen duikt op de bestuurdersplaats terwijl ik naast haar op de passagiersstoel plof. De reporter staakt zijn sprintje en wandelt terug naar de huisvrouw die hij interviewde.

‘Dimitri Debo, Karl Vanoot, en nu Gilbert Vermoer, alle drie vermoord met messen. Dezelfde dader?’ Steen wacht om de sleutel in het contact om te draaien tot ik antwoord.

‘Kan niet anders.’ Mannen van de technische recherche in witte pakken gaan het huis in. Wat verderop staat gerechtelijk directeur Louis Creus. Jullie zullen niks vinden, denk ik. Behalve wat ik wil dat jullie vinden.

‘Hoe lang zou hij er al liggen?’ vraagt ze.

‘Dat horen we binnenkort wel.’

Ik weet goed genoeg dat de man er al twee dagen ligt. Ver in mijn achterhoofd hoor ik nog altijd Vermoers gegil toen ik de messen in hem plantte.

Het moment dat Gilbert Vermoer zijn doodvonnis tekende, staat in mijn geheugen gegrift. Het gebeurde ongeveer een maand geleden, toen ik om halfacht 's morgens van mijn huis in het dorpje Boezinge naar het politiekantoor in Ieper reed. Een lage mist hing over de weiden, als wollige schimmel op een oude pizza, en ik krabde de slaap weg die nog als een korstje in de hoek van mijn rechteroog zat. Onder de achteruitkijkspiegel danste een *South Park*-poppetje op de cadans van het asfalt. Sanne viste het poppetje vier jaar geleden uit een kermisauto-maat. Zo haalt ze er elk jaar een stuk of vijf uit, telkens verrast door haar eigen handigheid. De speeltjes deelt ze uit aan neefjes en nichtjes, of aan de kinderen van haar collega's. Dit ene poppetje had ze gehouden, en het is onze metgezel geworden bij elke rit die we maken. Ook aan de schiettent staat Sanne scherp, mijmerde ik terwijl ik langs de radiokanalen zapte, die naar mijn mening allemaal te veel gebeuzel en te weinig muziek in hun ochtendshows hebben. De vierde zender – eindelijk – gaf muziek. Een vrolijke deun van Zita Swoon. *Talking 'bout a pretty girl, she lives deep inside of me*. Ik floot mee.

Aan de schiettent schiet Sanne met gemak

de kalkstaafjes aan stukken, terwijl de grijze uitbater glimlachend zijn blik over haar kleine, voorovergebogen lichaam laat glijden en aan zijn snor pulkt. Ze schiet veel beter dan ik, en dan grapt ze: *‘Meneer de polies zal les moeten volgen bij zijn liefje.’* Als haar kogeltjes opgeschoten zijn, klakt ze met haar tong naar de uitbater. Die knipoogt dan, en geeft haar de beer waarop ze al van in het begin haar zinnen heeft gezet. Ook de grote beer geeft ze weg aan neefjes en nichtjes, behalve die ene keer, drie jaar geleden, toen ze met haar donkerbruine ogen uitdagend naar me keek en zei: *‘Deze is voor ons kindje,’* waarna ze de metershoge Winnie the Pooh dicht tegen zich aandrukte. Haar krullende blonde haar lag over de zachte berenkop alsof hij een pruikje droeg. Met een lichte streling verdreef ze de koudegolf die door mijn rug was gesidderd. Haar pupillen stonden groot, alsof ze die kleine daar meteen wilde maken, tussen de draaiende molens en het neonlicht, tussen de zweterige massa en de flauwe slogans van kermisbazen, met de geur van suikerspin en oliebollen als herinnering aan de magische versmelting van onze genen. Op dat moment leek de claustrofobische nabijheid van andere mensen plots te wijken, alsof

de menigte deel werd van een georkestreerd decor dat daar was neergepoot enkel en alleen om de nadruk te leggen op ons beiden, Sanne en ik, in het middelpunt van de hitte die uit ons leek op te stijgen. Ik zal het nooit vergeten, die blik in haar ogen, en vooral die glimlach. Als mijn leven ooit voor mijn ogen flitst, dan zal dat beeld het langst blijven hangen. Sannes glimlach.

Op dat moment kreeg ik de Toyota RAV4 van Vermoer in de gaten. De wagen werd in snelvaart groter in de achteruitkijkspiegel, het kon niet anders of hij reed veel sneller dan de 90 kilometer per uur die de Diksmuidseweg toelaat. Ondanks de mist die in plukken over de weg zweefde, waren de lichten van de 4x4 gedoofd. Enkele seconden lang overviel me de sympathie die ik altijd voel bij weggebruikers met hetzelfde automerk, die ingebeelde verbondenheid die je ook hebt met mensen die je naam delen of die fan zijn van dezelfde muziekgroep.

De sympathie maakte snel plaats voor ergernis, toen bleek dat Vermoer aan vriendelijkheid geen boodschap had, en arrogant achter mijn Avensis ging hangen. De ergernis zocht zich jeukerig een weg langs mijn ruggengraat

en brandde zich vast in mijn knokkels, die ik rond het stuur spande.

Het moet ongeveer aan Talana Farm Cemetery geweest zijn dat Vermoer zijn koplampen aanstak. Hij remde af en trok vervolgens snel op, waardoor hij meerdere keren leek te zullen inbeuken op mijn auto.

Hoewel de Diksmuidseweg breed genoeg is voor drie wagens, kon hij niet inhalen. Aan de andere kant reed een sliert chauffeurs voorbij een tractor die aan een slakkengangetje onze richting uit tufte, slechts zichtbaar door de oranje gloed waarmee zijn zwaailicht de flard mist kleurde waar hij net doorheen reed.

Vermoer koelde zijn frustratie op zijn toeter. Een paar keer toeteren en dan met de lichten flitsen, het leek wel alsof hij in morsecode iets duidelijk wilde maken. Uit de weg, uit de weg!

In het rechte stuk bij Bard Cottage Cemetery zag hij zijn kans. Nog een laatste keer kwam hij aangestormd, om precies op het moment dat hij de Avensis zou raken, naar links te zwenken. Hij kwam langs zij hangen en keek grijnzend naar binnen. Ik keek terug en dacht aan Dimitri Debo en Karl Vanoot, toen zij me op een gelijkaardige manier voorbijkwamen.